

[Knud Lind]

dybden med dette beslutningsforslag, fordi det er hele problemstillingen, vi ønsker at se på. Det er ikke bare den medicin, som danskerne indtager, men også den medicin, som Danmark sælger ud af Danmark til den tredje verden. Jeg har i egenskab af observateur i Europarådet lavet en diger rapport om medicinsalg, reklame, priser, m.v., og det undrer mig egentlig lidt, at forslagsstillerne overhovedet ikke har læst den. Hvis de havde læst den, havde det måske været en meget mere seriøs debat, vi havde haft i dag, fordi den også griber lidt ind på det europæiske marked og nogle af tingene går igen.

Derfor har jeg også i udvalget måttet bede om kommentarer til den resolution, som Europarådet vedtog, men jeg må give ministeren ret i, at det ikke har med de danske forhold at gøre, og derfor ønsker vi også i fremskridtspartiet at rejse en forespørgselsdebat om dette område.

Men socialdemokratiets forslag tangerer jo alligevel dette spørgsmål, for når vi ser, der er mennesker, der klager over, at de ikke kan rejse erstatningssag, fordi sundhedsstyrelsen ikke ønsker at udtale sig, og siger, at danske ikke har indtaget det og det stof, kan vi konstatere, at der er nogle problemer. De problemer er formentlig opstået på grund af en dårlig information på en eller anden måde, og den information angår for så vidt lægerne.

Men jeg vil gerne gentage, hvad jeg sagde i første indlæg, nemlig at der er en risiko – og det siger selv en doktor Dunn i Verdenssundhedsorganisationen – ved at tage næsten en hvilken som helst form for medicin, og den risiko skal man gøre sig klart. Det er et spørgsmål, hvor meget reklamen kan udviske risikoen, og hvor meget den i så henseende gør. Socialdemokratiets forslag går ene og alene på en statslig lægemiddelinformation. Vi mener i fremskridtspartiet, at man burde finde en mellemvej mellem den nuværende lægemiddelinformations hæfte og sundhedsstyrelsen og måske på en sådan måde, at man havde et lægehold stående bagved. Jeg ved godt, man siger, der er læger bag ved udgivelsen af dette hæfte, men man kunne måske lave det lidt bedre, end det er nu. Det er muligt, at ministeren kunne komme ind på det, for der er altså nogle problemer inden for selve oplysningsområdet. Man kunne også tænke sig andre veje, men Danmark er

bestemt ikke det land, hvor der er mindst oplysning.

Svend Erik Hovmand (V):

Allerførst skal jeg måske lige sige til den tidligere formand for forbrugerrådet, fru Dorte Bennedsen, at jeg i og for sig lidt undrende lyttede til fru Dorte Bennedsens forargelse over, at forbrugerne skulle have kendskab til priserne på produkterne. Det var dog egentlig en besynderlig indstilling at have, i hvert fald for en tidligere formand for forbrugerrådet.

Efter min opfattelse er det naturligvis lige så vigtigt, at forbrugerne kender priserne og forskellen på priserne på sammenlignelige præparater, som det er, at forbrugerne har et grundigt kendskab til indholdet og priserne på fødemidler og en lang række andre midler. Det er ikke et spørgsmål om at angribe lægernes ordinationsret – absolut ikke – men det er et spørgsmål om gennem den information, der kunne ske igennem bladet Helse, gennem den information, der kunne ske gennem apotekerne, og gennem den oplysning, der i øvrigt kunne ske f.eks. gennem forbrugerrådet osv., at sikre, at forbrugerne på et bredt plan er bedre orienteret om priser på en lang række lægemidler. Det gælder ikke bare dem, som skal ordineres gennem en læge, men der findes jo også mange andre midler, som man køber i forbindelse med almindelige, skal vi sige folkesygdomme som influenza og forkølelse osv., som der jo er mange forskellige midler mod med forskellige prisniveauer, og som man ikke altid går til læge for at få hostesaft eller andet imod.

Dernæst vil jeg godt sige til ordføreren for forslagsstillerne, at det, jeg forsøgte at sige med sammenligningen mellem dette offentlige kontor, som man nu ønsker etableret, og de informationskanaler, som findes i forvejen, er, at jeg ikke tror på, at man med det niveau, som bevillingsansøgningen antyder, kvalitetsmæssigt er i stand til at sikre et højere informationsniveau gennem et sådant kontor, end f.eks. Lægemiddelkataloget er i stand til med deres bidrag fra ikke mindre end halvfjerdsindstyre forskellige læger. Jeg tvivler meget på, at man med et kontor som det, der er skitseret i forslaget, ville kunne lægge sig på et højere niveau end det, der er